BİR ANADOLU POLİSİYESİ

6. BASKI

BUZ YÜREKLER

ROMAN

GENÇOSMAN DENİZCİ

Hayat

BUZ YÜREKLER

© 2014, Hayat Yayıncılık, İletişim, Yapım, Eğitim Hizmetleri ve Tic. A.Ş.
Tüm yayın hakları anlaşmalı olarak Hayat Yayınları'na aittir.
Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir; izinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.

ISBN: 978-605-151-088-0
Sertifika No: 75092

Hayat Yayınları : 518
Hayat Edebiyat : 40
Kitabın Adı : Buz Yürekler
Yazarı : Gençosman Denizci
Yayın Editörü : Erol Şahnacı
Kapak Tasarım : Yasin Özcan
İç Tasarım : Anıl Eren
Baskı Yeri ve Tarihi : Ankara, 2025
Baskı ve Cilt : Ertem Basım
Sertifika No: 48083

Hayat Yayın Grubu

Molla Gürani Mahallesi, Oğuzhan Caddesi No: 15 Kat: 3
Fındıkzade - Fatih / İstanbul
Tel: 0212 613 11 00 Gsm: 0530 259 80 96
www.hayatyayinlari.com - e-posta: hayat@hayatyayinlari.com
/hayatyayinlari /hayatyayinlari

BUZ YÜREKLER

GENÇOSMAN DENİZCİ

Hayat

Gençosman Denizci

1964 yılında Rize'de doğan yazar, ilk, orta ve liseyi doğduğu şehirde okudu. 1993 yılında Anadolu Üniversitesi Açıköğretim Fakültesi İşletme Bölümü'nden mezun oldu. 1992 yılından beri İstanbul'da yaşayan yazarın asıl mesleği, Serbest Muhasebecilik Mali Müşavirlik ve Bağımsız Denetçilik olup, maliyet muhasebesi uzmanıdır.

Amatör olarak şiirle de uğraşan yazar, evli ve üç çocuk babasıdır.

Instagram: @gencosman_denizci
Facebook: www.facebook.com/polisiye.gencosmandenizci

Kayalık bir tepenin, deniz seviyesinden bin yüz elli metre yükseklikteki yamacında, M.S. 365-395 yılları arasında inşa edilmiş olan Sümela Manastırı'nı ziyaret etmek için akşamdan gelip Maçka'daki otele yerleşen Gürcistan uyruklu iki genç adam, ertesi sabah erkenden lobiye inip beklemeye başladılar.

On dakika önce Zigana geçidini geride bırakan gri renkli otomobil, geceden yola koyulmuştu. Kısa molalar dışında hiç durmadan yola devam eden şoför, yaklaşık yarım saat sonra Maçka'da olmayı planlıyordu.

Otele iki kilometre kala yolun sağında aracını durduran şoför, telefonu sadece bir kez çaldırıp kapattı. Beş dakika içerisinde, Gürcistan plakalı, beyaz renkli, arazi arabası karşı yönden gelip yolun diğer tarafında durdu. Az önce otelde bekleyen gençler arabadan inerek, Erzurum istikametinden gelen aracın yanına geçti. Şoför, arabadan inmeden, koli bandıyla sıkıca bantlanmış kare şeklindeki orta boy paketi camdan dışarı uzattı. Adamlardan iriyarı olanı, elindeki kalınca zarfı, teslim aldığı emanetin karşılığında uzatarak,"Teşekkürler bayım. Temiz iş oldu," dedi.

"Umarım zarftakileri saymamı gerektirecek nahoş bir durum yoktur genç adam!" diye karşılık verdi yol yorgunu şoför.

"Merak etmeyin bayım. Bizde asla yamuk olmaz."

"O hâlde tekrar görüşmek üzere," diyerek, İstanbul'a kalkacak ilk uçağa yetişebilmek için Trabzon'a doğru gaza bastı, Erzincan'dan gelen adam.

Ağustos ayının ortasında, mis gibi bir havanın hâkim olduğu sabahın erken saatlerinde gerçekleşen bu esrarengiz alış veriş ilk değildi aslında!

Ocak ayının başı...

Şehrin Dışından Gelen İki Yabancı

Cuma günü öğleden sonra Erzincan'a giren iki yabancı, merkeze uğramadan D100 karayolu üzerinden doğruca Fırat Nehri'ne yöneldiler. Av tüfekleriyle Erzurum'dan yola çıkmış olan otuz yaşlarındaki gençler, Üzümlü ilçesinin Altınbaşak beldesini geride bırakıp uygun bir yerde araçlarını durdurdular. Yüklerini alıp sessizce kıyıya, buzla kaplı bölgeye yanaştılar.

Daha önce gelip keşif yapmış oldukları bu bölge, ördek avcılarıyla balık avcılarının uğrak yeri sayılırdı. Kuşlar, ikindi vaktinden itibaren akşama kadar sürülerle akın ederdi nehir kıyısına. Kış ortası, hem de nehir soğuğu olunca hava akşama doğru ayaza dururdu. Zaten kıyıda her yer buzla kaplıydı.

Etrafı kolaçan ettikleri sırada gençlerden birisi,

"Şahin, şu uzaktan gelen jandarma aracı mı yoksa?" diye sordu diğerine.

"Hani, ne tarafta lan?" dedi, telaşlanan Şahin.

"Görmüyor musun oğlum? Aha işte!"

"Hadi be… Ne yapacağız şimdi Caner?"

"Bence hemen tüyelim. Bir yakalanırsak ayvayı yeriz oğlum."

"Bence de…"

Kimse görmesin diye hafifçe eğilerek, geldikleri patika yolu gerisin geriye teptiler. Jandarma aracı kendilerine uzak sayılırdı ama durumlarını riske atamazlardı. Tüfeklerini arabanın arkasına atıp şoför mahalline geçtiler. Tam hareket etmişlerdi ki, balık avı için o bölgeye gelen üç beş kişi kendilerine ters ters bakarak yanlarından geçip gitti!

Buz Tutmuş Nehirde Balıkları Ürküten Neydi?

Batıdaki akranlarının hafta sonu sıcacık yataklarında bir sağa bir sola döndükleri dakikalarda, üç arkadaş, Fırat'ın buz tutmuş kıyısına ulaşabilmek için yarım saatten beri yürüyorlardı. Hasan on iki, Ahmet dokuz, Kerim ise sekiz yaşındaydı. Şu an yağmıyordu ama gece yarısından şafak vaktine kadar yağan kar, araç geçişlerine izin vermeyecek şekilde yolu kapatmıştı.

Fırat Nehri'nde bu mevsimde balığa çıkmak, gecenin sabaha doğduğu anda tir tir titreyerek yola revan olmanın diğer adıydı çocuklar için. 'İlkbahar, yaz, sonbahar, kış,' diye, ilköğretim sıralarında öğretilen dört mevsim klasiği buralarda pek geçerli değildi! Zira Doğu'da kış demek, sekiz ay boyunca toprağın rengine hasret kalmak demekti.

Kat kat giyinmiş olmalarına rağmen dondurucu soğuk iliklerine kadar işlemiş, dizlerine kadar da ıslanmışlardı. Ama havanın ayazı, günün sonuna doğru şahit olacakları o korkunç manzaranın ürpertici soğukluğu karşısında vız gelir tırıs giderdi, küçük kafadarlar için.

Yanlarında yiyecek olarak, annelerinin hazırlayıp naylon poşetler içerisine yerleştirdiği, arasına halis tereyağı sürülmüş yarımşar tandır ekmeği ile birkaç dilim yöresel peynirden başkaca bir şey yoktu.

Yol boyunca içli içli türküler çığırarak yürüyen Hasan'ın elinde, balık tutmaya başlamadan önce buz tabakasını kırmak için kullanacakları ağzı paslı, tahta sapı iki çiviyle iğreti şekilde tutturulmuş bir testere vardı. Ahmet, iki metrelik tahta sapın ucundaki otuz santimetre çaplı dairesel tenekeye tutturulmuş naylon ipten örülü ağı, arada bir önünden yürümekte olan Kerim'in kafasına geçirip geçirip muziplik yapıyordu. Elinde kova olduğu hâlde bir yandan küçücük elleriyle yaptığı kartoplarını Ahmet'e fırlatan Kerim, diğer yandan, "Abi ya, şuna bir şey söylesene, hiç rahat durmuyor," diye, Ahmet'i Hasan'a şikâyet ediyordu.

Doğu'da hava erkenden gözlerini yumardı... Yan yoldan nehrin kıyısına kadar olan tahminen altmış metre uzunluğundaki karla kaplı patika yolu da geçip kıyıya vardıklarında derhal işe koyuldu üç kafadar.

Yorgunluğun da etkisiyle, daha öğlen olmadan karınları zil çalmaya başlamıştı maceraperestlerin. Hasan, "Getirin şu çıkınlarınızı da soframızı kuralım," diye seslendi arkadaşlarına.

Öğlene kadar sadece iki balık yakalayabilmişlerdi! Oysa geçen hafta bu saatlerde, yanlarındaki kovanın içinde tam on iki balık birikmişti.

Yemeğin ardından tekrar işbaşı yapan Hasan ve arkadaşları için, saat üç buçuğa kadar yakalamış oldukları toplam dört cılız balık, yok hükmündeydi aslında.

"Hızlı zıplayın, hızlı. Daha hızlı, daha kuvvetli Ahmet, hadi!"

"Neredeyse bütün gün zıplayıp durduk, Hasan. Yorulduk artık."

"Zıplayın lan, zıplayın. Bak bir tane daha geliyor, zıplayın."

Balıkları ürkütüp açılan tuzak deliğe doğru kaçmalarını sağlamak için birkaç kişinin hızlı ve kuvvetlice buz tabakasının üzerinde zıplaması gerekiyordu. Böylece, elindeki küçük ağı tuzak delikten içeri doğru sarkıtıp bekleyen kişi de balıkları yakalamaya çalışırdı. Tuzak delikleri açmak öyle kolay değildi. Çok dikkatli olmak gerekiyordu. Hele bu işi çocuklar yapacaksa… Aksi hâlde, içine düşüldüğünde insanı kaskatı hâle getirebilecek nehrin sularına gömülmek işten bile değildi. Tespit edilen uygun yerdeki buzu kesmek için testere ve balta kullanılırdı.

Kalın buz tabakasının üzerinde sürekli zıplamak, zaten soğuktan uyuşmuş ayaklarını iyice hissizleştirmişti çocukların.

"Ahmet," diye seslendi, küçük Kerim. "Ben daha fazla dayanamayacağım çok yoruldum. Hem üşümekten her tarafım uyuştu."

"Peki, Kerim. Dönelim artık," dedi Ahmet. Beri tarafta bekleyen Hasan:

"Daha kaç tane tuttuk ki oğlum? Evdekilere ne diyeceksiniz?"

"Kerim çok üşüdü."

"O hâlde sen biraz daha zıpla, Kerim yanıma gelsin."

"Tamam."

Yarım saat daha böyle devam ettiler. Ancak, her zaman balık kaynayan bu bölgede nedense bugün hiç balık yoktu. Gerçi etrafta iki üç tane çukurumsu tuzak deliğin olması, kendilerinden birkaç gün önce birilerinin burayı ziyaret ettiğinin göstergesiydi.

"Bu böyle olmayacak," dedi Hasan. "Çok garip! Şuradaki eski deliklerden birini yeniden açalım arkadaşlar."

"Peki, ama bu son olsun abi," dedi, olduğu yerde zangır zangır titreyen Kerim.

"Amma da zırladın be sütoğlanı. Bir daha seni peşine takanın!.." diye hiddetlendi Hasan.

Hasan'ın da elleri ve ayakları iyice üşümüştü. Esasen o da bu durumdan son derece şikâyetçiydi ama hem yeni yeni ergenliğe girmiş hem de içlerinde en büyük ve lider konumunda olması, mızmızlanmasını engelliyordu. Hani, erkekliğe laf söyletmeme hesabı… Ama ne de olsa o da çocuktu. Üstelik bugün günlerden Pazar'dı ve öğretmeninin verdiği ödevleri de bitirmişti. Şimdi sıcacık sobanın yanı başında, annesinin pişirmekte olduğu mis gibi tandır ekmeğinin kokusunu içine sindire sindire çekerek şekerleme yapmak vardı, ah…

Hasan testereyi eline alıp, önceden açılmış ancak birkaç gün içinde ağzı yeniden donmuş olan çukurun yanına geldi. Dizlerinin üzerine çöktü. Testerenin ucunu hâlâ belirginliğini koruyan eski izlere geçirdi. Hafifçe ileri geri hareket ettirince testerenin dişleri yavaş yavaş buza gömülmeye başladı. Yenisini açmaktansa eski çukurlardan birini tekrar açmak daha kolaydı. Testereyi bir süre sonra hareket ettiremeyince, sıkıştığını zannetti. Fakat bu gibi durumlarda testerenin sıkışmayacağını bilecek kadar tecrübeliydi Hasan. Birkaç gün önce açılmış olan çukurların ağzındaki buz tabakaları daha ince olurdu. Testere, sanki bir şeye takılmış gibi duruyordu! Kesilme esnasında oluşan buz kristallerini eliyle sildi. Dikkatli bakınca buz tabakasının altında garip bir cisim olduğunu fark etti! Gördüğü şey, pürüzlü yüzeyden dolayı pek seçilemiyordu ama oldukça büyüktü.

"Ahmet, Kerim! Çabuk buraya gelin," diye seslendi Hasan.

Arkadaşları koşarak yanına vardılar. "Hayırdır? Büyük balık mı yakaladın yoksa?" diye dalga geçti Ahmet.

"Zevzek zevzek konuşmayı bırak da yardım et," dedi, Hasan. "Testere takıldı, çıkartamıyorum."

Hasan testerenin sapını iki eliyle kavrayıp yeniden kendine doğru çekmeye çalıştı ama başaramadı. Ahmet, Hasan'ı belinden kavradı. İkisi birlikte asılınca testere sıkıştığı yerden kurtuldu! Ani kurtulmadan dolayı iki arkadaş gerisin geriye birbirlerinin üzerine düşüverdiler. Fakat kurtulan testere değil, testerenin sapıydı.

"Sapı elinde kalmış abi," diye takıldı, onları seyreden Kerim.

"Zaten sinirim tepemde, Kerim. Sapı ağzına sokmayayım istersen!" diye hiddetlendi Hasan.

"Şimdi ne yapacağız peki?" diye sordu Ahmet.

"Kıyıdaki şu taşlardan büyükçe olanını kap da gel."

"Ne yapacaksın o taşı?"

"Buzu kıracağız oğlum!"

"Tehlikeli olmaz mı abi?"

"Merak etme, bir şey olmaz. Dikkatli kırarız."

"Ama…"

"Hadi, birazdan hava kararmaya başlayacak," diye çıkıştı Hasan.

"Öyleyse eve dönelim, abi. Ne diye uğraşıyoruz ki? Balık yok işte," diye yeniden sızlanmaya başladı Kerim.

"Tamam, şu testereyi sıkıştığı yerden çıkartalım, döneriz," dedi Hasan.

Eve balık tutamadan dönmek! Üstüne üstlük testereyi kaybederek… Düşüncesi bile Hasan'ın, eve dönünce akşam babasından yiyeceği dayağı şimdiden hissetmesine yetmişti. Gerçi dedesi Hasan'ı çok seviyordu. O korurdu babasından.

Ahmet'in getirdiği taş epeyce ağırdı. Hasan taşı Ahmet'ten alıp, "Siz kenara çekilin," dedi. "Hatta kıyıya çıksanız daha iyi olur." Çocuk aklı işte… Bir an için, buz kırıldığı anda testerenin de taşla birlikte suya gömüleceğini düşünememişti.

Muhtemelen, balıkları ürkütüp buraya gelmesini engelleyen de şu anda kırmak üzere olduğu buzun, altındaki cisimdi. Taşı iki eliyle sıkıca kavrayıp havaya kaldırdı. Ahmet ile Kerim, yaklaşık on beş metre ötedeki kıyıya çıkmışlardı. Buzun genişçe bir alanı kaplayacak şekilde kırılması ihtimaline karşın, kendisi de kaçmaya hazırdı. Taşı hızlıca fırlatırken aynı anda birkaç metre kıyıya doğru

kaçtı. İlk denemede başarılı olamamıştı ama hafif bir çatlak oluşmuştu yüzeyde.

"Ne oldu Hasan? Kırabildin mi?" diye seslendi Ahmet.

"Kırılmak üzere, şimdi hallederim."

Hasan, ikinci denemede taşı daha kuvvetli bir şekilde fırlatınca, yaklaşık elli santim çapında bir bölüm kırıldı. Kırılan kısımdan dışa doğru, üç yerde çatlaklar meydana geldi. Hayli tedirgin olunca can havliyle kıyıya doğru üç beş adım attı. Tahminen bir metre uzunluğa erişen çatlakları gören Hasan, nehrin dondurucu sularına gömüleceğini sandı. Zira bulunduğu yerin derinliği iki metreden fazlaydı. Kıyıdaki arkadaşlarının gelip kendisini kurtarması da mucize gibi bir şey olurdu. Ucuz kurtulmuştu. Düştüğü yerden usulca, biraz da korkarak yavaş yavaş yaklaştı. Kırılan yerin tam ortasında bir hareketlilik gözlemledi! Yerlerinden kıpırdamamaları için eliyle kıyıdaki arkadaşlarına işaret etti.

Nehirdeki akıntının deliğe vermiş olduğu basınçtan dolayı hareket eden o cisim, yavaşça bir batıp bir çıkıyordu. Hasan, ne olduğuna anlam veremediği cismin etrafında yarım tur attı. Onu tam arkadaşlarıyla kendi arasına almıştı ki olduğu yerde donup kaldı! Gözleri faltaşı gibi açılmış, kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi güm güm atmaya başlamıştı: "Aman Allah'ım!"

"Nedir abi o?" diye seslendi kıyıdan, Kerim. "Gelelim mi oraya?"

Hasan'dan çıt çıkmıyordu. Orasını burasını paramparça ettiği buz, intikam alır gibi dondurup esir almıştı sanki çocuğu.

Kerim, yanındaki Ahmet'e:

"Hasan abi niye cevap vermiyor?" diye sordu.

"Ne bileyim oğlum, anlamadım ki!"

"Gidip bakalım öyleyse."

"Hadi."

"Allah Allah, ne gördü ki!"

Arkadaşları onun olduğu yere doğru birkaç adım atmışlardı ki birden:

"Durun, gelmeyin!" diye bağırdı, korkudan tir tir titreyen Hasan. "Ben geliyorum," der demez, önündeki kütlenin de üzerinden atlayıp tazı gibi koşmaya başladı. Nefes nefese arkadaşlarının yanına varır varmaz kendini Ahmet'in kollarına bırakıverdi. Rengi solmuş, benzi atmıştı. Dili tutulmuş, ela gözleri masmavi gökyüzüne doğru çakılı kalmıştı. Soğuktan titreme, bu titremenin yanında devede kulak misaliydi. Onun bu hâlini gören arkadaşları da korkmaya başladılar:

"Hasan, konuşsana abi!" diye seslendi Kerim. "Ne oldu sana böyle?"

"Bak bizi de korkutuyorsun. Ses versene, nedir o gördüğün?" dedi, Hasan'ın başını kucağına yaslayan Ahmet. Bir yandan da hafifçe arkadaşının yüzünü tokatlıyordu. Belli ki şoka girmişti arkadaşı.

Hava artık kararmaya yüz tutmuştu. Ne yapacaklardı? Neredeyse yetmiş kilo ağırlığındaki Hasan'ı sırtlarına alıp onca yolu katedemezlerdi. Karanlık iyice bastırınca yollarını bulmakta güçlük çekerlerdi. Hem buralarda çok kurt olurdu!

Ahmet, yerden bir avuç kar alıp aniden Hasan'ın elbisesinden içeri, koynuna doğru boca etti. Tenine değen bu soğuk nesneden dolayı birden irkilip kendine gelir gibi oldu, şoktaki çocuk. Aynı anda, "Gözleri ve ağzı açıktı. Çok ürkütücüydü," diye mırıldandı.

"Sayıklıyor galiba," dedi Kerim.

"Öyle gibi," diye doğruladı Ahmet.

"Korkunçtu," diye sayıklayan Hasan, aniden doğruluverdi. "Çabuk, çabuk kalkın, hemen eve dönüyoruz!" diye bağırdı. Arkadaşının bu hâlinden tedirgin olan Ahmet:

"İyi, tamam. Tamam da nedir oradaki? Söylemeyecek misin bize?" diye, biraz da meraklı bir şekilde sordu.

"Yolda anlatırım. Acele edin şimdi, hadi," diye cevapladı Hasan.

Sabah erkenden şen şakrak, arada bir kartopu oynayarak geldikleri güzergâhta şimdi hızlı ve korku dolu adımlarla evlerine doğru koşuyorlardı. Ahmet ile Kerim niçin böyle koştuklarının farkında bile değillerdi.

Bereket versin kar yağmıyordu. Üstelik sabahki diz boyu kar, şimdi sağlı sollu yol kenarlarına püskürtülmüş gibi duruyordu. Demek ki kendilerinden sonra kar küreme aracı gelip köyün yolunu açmıştı.

Arkadaşlarını daha fazla merakta bırakmak istemeyen Hasan, bir yandan koşarken bir yandan da buzların arasında ne gördüğünü anlatmaya başladı:

"Nehirde bir ceset var çocuklar!" dedi. "Bir kadın cesedi…"

"Ne, ne diyorsun sen abi?Şaka mı bu şimdi?" diye, korku dolu gözlerle sordu Ahmet.

"Böyle bir konunun şakası olur mu oğlum!"

"Anneee!" diye, tiz bir çığlık attı Kerim.

Şoka girme sırası Ahmet'le Kerim'deydi. Uzaktaki kurt ulumaları, akşamın alacakaranlığıyla birlikte daha da korkunç bir hâle bürünmüştü şimdi! Belki de hayatlarında hiç bu kadar süratli koşmamışlardı. Korkudan, arkalarına bakmaya dâhi cesaret edemiyorlardı. Adımları o kadar hızlanmıştı ki üç kafadarın, yolu çoktan yarılamışlardı. Bu arada Kerim, pabucunun tekinin ayağından fırladığını fark etti. Ama bir an için bile olsa yavaşlama korkusuyla, eğilip almaya cesaret edemedi. Sanki ceset arkalarından onları takip ediyormuş gibiydi.

Yüz metre daha koşup, önlerindeki sağa doğru kıvrılan virajı döndüklerinde iki karaltının kendilerine doğru yaklaştığını gördüler. Boyları iki metreye yakın, baştan aşağıya siyaha bürünmüş uzaktaki heyula gibi yaratıklar, ellerindeki uzun çubuklarla çocuklara iyi-

ce yaklaşınca, nefes nefese kalmış olan Kerim, "Abi, bu gelenler kurt adam mı yoksa? Bizi yerler mi abi?" diye Hasan'a sokuldu!

"Dur be oğlum," dedi Hasan. "Hadi ben cesetten korktum. Sana ne oluyor böyle, süt kuzusu?"

"Ceset deyip durma abi. Ödüm kopuyor zaten," dedi Kerim. "Hiç durmayalım Hasan abi, peşimize takılır şimdi bunlar."

Karşı istikametten gelen siyah gölgeler, tam çocukların yanlarına yaklaşınca, bir adım önde olanı:

"Durun bakalım hele çocuklar," dedi.

Çoktan altına kaçırmış olan Kerim, bu sefer derin bir nefes alarak, "Siz miydiniz Yakup amca? Biz de sizi uzaktan canavara benzetmiştik," dedi.

"Canavara mı?" diye, bir kendine, bir de yanındaki Abbas'a bakıverdi Yakup. "Canavara benzer bir hâlimiz mi var oğlum?"

"Saçmalıyor işte Yakup amca," deyip, Kerim'e dönen Ahmet, "Kendi adına konuş, korkak." diye çıkıştı arkadaşına. "Siz bu hanım evladına bakmayın, ne dediğini bilmiyor," dedi karşısındaki iriyarı adama.

Kırk beş yaşındaki güçlü kuvvetli, dev cüsseli Yakup, "Öyle olsun bakalım… Ne bu telaşınız peki? Niye koşuyorsunuz böyle?" diye sorunca, "Sorma, Yakup amca… Başımıza bir hâl geldi," diye cevapladı Hasan.

"Ne oldu yavrum, köpek mi kovaladı yoksa?"

"Yok be amca. Köpekten korksa korksa, aha bu mıymıntı korkar ancak," diyerek Kerim'i işaret etti Hasan.

"Nehirden mi geliyorsunuz?"

"He ya," diye araya girdi Ahmet.

"Hava karardı kararacak çocuklar. Bu saate kadar ne diye oyalandınız ki?"

"Aslında ben dönelim demiştim ama dinlemediler Yakup amca," diye atıldı Kerim.

"Ee, demin bir şey diyordun sanki Hasan," diye tekrar sordu Yakup.

"Az önce nehirde bir ceset gördüm de ondan korkup kaçıyoruz."

"Ne, ceset mi? Saçmalama oğlum, size öyle gelmiştir. Nehirde cesedin ne işi var?"

"Vallahi doğru söylüyorum amca."

"Siz de gördünüz mü çocuklar?" diye, diğerlerine döndü Yakup. Ahmet'le Kerim göz göze geldiler. Yakup, "Size soruyorum evladım!" diye üsteleyince, Ahmet, "Şey, sadece Hasan görmüş. Bize de gördüğünü söyleyince, hepimiz kaçmaya başladık," dedi. Kerim de Ahmet'i başıyla onaylayınca, "Hadi çocuklar, hadi. İşimiz gücümüz var, oyalamayın bizi. Daha şehre ineceğiz. Siz de doğru evlerinize... Yürü Abbas," diye yanındakini çekiştirip tekrar yola koyuldu, karşıdan gelen canavarlar!

4 Ay Önce...

Aslı Güney, Marmara Üniversitesi Tarih Bölümü mezunuydu. Öğrencilik hayatı çok başarılı geçen yirmi beş yaşındaki genç kız, ailesi tarafından oldukça serbest yetiştirilmişti. Siyah saçlı, ela gözlü, güzel ve son derece alımlı olan Aslı, ele avuca sığmaz bir yapıya sahipti. Annesiyle babası boşanalı neredeyse on yıl olmuştu. Babası Feridun Güney, annesiyle ayrılmış olmalarına rağmen kızının üzerine titrer, bir dediğini iki etmezdi.

Ağustos ayının yirmi dokuzuncu günü akşama doğru sekreteri arayıp, "Efendim, kızınız geldi," deyince, "Hay Allah! Bu saatte ne diye gelmiş ki?Al bakalım içeriye," dedi Feridun Bey.

Aslı, almış olduğu terbiye gereği, küçük yaştan beri babasının işyerine her geldiğinde ilk önce sekretere, müsait olup olmadığını sorar ondan sonra babasının makam odasına girerdi. Bazı züppe yetişmiş zengin çocukları gibi görgüsüz, kuralsız değildi.

"Hoş geldin kızım. Hayırdır, bu saatte?" diyerek kızını kucakladı Feridun Bey.

"Hoş bulduk baba. Ne o, beni gördüğüne sevinmedin mi yoksa?" diye takıldı babasına Aslı.

"Aşk olsun kızım. Hiç öyle şey olur mu? Sen benim bu dünyadaki tek değer verdiğim, biricik kızımsın. Geç otur bakalım."

"Şaka yaptım babacığım; alınma hemen."

"Ee, sebebi ziyaretini öğrenebilir miyim Aslıcığım?"

"Bir kahveni içmeye geldim."

"Ya, demek öyle… Neyse, kahveni söyleyeyim… Söyleyeyim de, sen de bana ziyaretinin asıl sebebini söyle olur mu tatlım? Zira gözlerinden, 'Baba senden yine bir şey isteyeceğim ama kızmayacaksın,' modu okunuyor."

"İyi, tamam, tamam… Senden de bir şey kaçmaz zaten… Şimdi, babacığım. Biliyorsun, uzun bir süredir tez çalışmasıyla ilgili araştırma yapıyorum."

"Biliyorum kızım. Sadede gel lütfen. Daha, akşam yemeği için birilerine sözüm var, hadi."

"Vaay! Akşam yemeği ha! Söz ha! Kiminle bakiim?"

"Sandığın gibi değil kızım. İş yemeği…"

"Hadi öyle olsun… Ama annem duymasın, krizlere girer valla."

"İş yemeği dedim ya kızım. Hem duyarsa duysun, çok da umurumdaydı sanki. Zaten bu gibi kıskançlıkları yüzünden ayrılmadık mı annenle? Aslıcığım, konumuz bu değildi sanırım. Seni dinliyorum?"

"Peki peki, tamam… Tezimin konusunu buldum."

"Neymiş?"

"Urartu Medeniyeti."

"Urartu Medeniyeti mi? İyi de kızım, bildiğim kadarıyla İstanbul'da Urartularla ilgili çok az done var. Belki de hiç yok…"

"Haklısın babacığım."

"Peki nasıl hazırlanacaksın?"

"Urartu Medeniyeti'ne doğru seyahate çıkmak istiyorum."

"Pek anlayamadım."

"Erzincan'a, Altıntepe kazı çalışmalarının olduğu bölgeye gitmek istiyorum, baba."

"Ne kadar süreliğine?"

"Bilmem, ne kadar gerekiyorsa …"

"Yalnız başına mı?"

"Annem gibi konuşmaya başladın baba."

"Dur, hemen asma suratını. Bakarız bir çaresine."

"Aslan babacığım benim," diye kalkıp babasının boynuna sarıldı ve sağ yanağına bir öpücük kondurdu Aslı.

"Peki, bu konuda annenin fikrini aldın mı kızım?"

"Henüz değil. Önce seninle konuşmak istedim."

"Bence anneni ikna etmen zor gibi... Demedi deme."

Tezi için yaz sonunda, Türkiye'nin tarihi eser açısından hatırı sayılır zenginliğe sahip Erzincan şehrine gitmek isteğini annesine açtığında, Meliha Hanım'ın yüreği ağzına gelmiş, "Nereden çıktı kızım bu seyahat işi şimdi? İstanbul nere, Erzincan nere! Türkiye'nin bir ucundan öbür ucuna..." şeklinde tepki göstermişti kızına.

"Abartıyorsun anne," diye cevap verdi Aslı.

"Hiç de abartmıyorum kızım. Hem, İstanbul'daki tarihi eserlerin suyu mu çıkmış?"

"Aynı şey değil anne. Bu farklı."

"Neymiş farklı olan kızım?"

"Tezimin konusu Urartu Medeniyetleri üzerine olacak. Bunun için de Erzincan'a gitmem gerekiyor."

"Peki, ne kadar sürecek bu seyahat?"

"Muhtemelen bir ay kadar..."

"Ne, bir ay mı? Katiyen olmaz!"

"Babam izin verdi ama."

"Ben anlamam kızım. Ben izin vermiyorum. Zaten baban olacak o adam yüzünden bu kadar başına buyruk, şımarık oldun çıktın."

"Neden izin vermiyorsun peki?"

"Yavrum," dedi Meliha Hanım. "Bir ay ben sensiz ne yaparım? Kız başına yalnız nerede kalacaksın, ne yiyip ne içeceksin oralarda? Beni hasta edip yataklara mı düşürmek istiyorsun?"

Aslı, kalabalık arkadaş grubuyla tatil için geçen haziran ayında bir haftalığına Bodrum'a gittiğinde, günaşırı telefonla arayıp durumunu sormuştu annesi. Şimdi ta Erzincanlara gidecekti kızı, hem de bir aylığına!

"Yalnız olmayacağım ki anne. Üniversitede bizim bölümden arkadaşım Hakan'la birlikte gitmeyi düşünüyorum. Sen de tanırsın onu."

"Şu, Konyalı çocuk mu?"

"Evet."

"Benim gözüm pek tutmadı o oğlanı."

"Neden anne?"

"Ne bileyim. Giyimi kuşamı, tavırları …"

"Ne yapsın çocuk? Kıt kanaat geçiniyor zaten. Bazı konularda kıskançlıkları olsa da iyi çocuktur Hakan... İzin veriyorsun değil mi anne?"

"Neyse bir düşüneyim bari."

"Düşünecek ne var ki?"

"Tamam be kızım. Sıkboğaz etme beni. Babanla da konuşayım bu meseleyi."

Allem edip kallem edip izni koparmıştı annesinden.

* * *

Uluslararası ticari ilişkileri son derece kuvvetli bir işadamı olan Feridun Güney'in, İtalya, Almanya, Fransa, İspanya başta olmak

üzere, Avrupa'nın birçok ülkesinde iş bağlantıları vardı. Yurtdışına tekstil ihracatı yapan çok sayıda şirketinin yanı sıra, alternatif enerji üretimi ve teknoloji alanında ciddi yatırımları olan İngiltere merkezli yabancı bir firmanın da ortağıydı. Feridun Güney, yaklaşık elli yıllık mazisi olan söz konusu firmanın, on yıl önce yüzde beşlik hissesini satın almıştı.

Konuyla ilgili bilim insanlarına göre, bilinen enerji kaynaklarının giderek azaldığı Dünya'da, petrol zengini birkaç ülkenin haricinde enerji açığı olmayan ülke yok gibidir. Dolayısıyla gelişmiş bazı ülkeler, uzun zamandan beri alternatif enerji üretimi alanında özel sektörü teşvik edici uygulamalara imza atıyor. Devletimizin de bu konuda yerli ve yabancı firmalara son yıllarda -özellikle Doğu ve Güneydoğu illerimizdeki yatırımlara yönelik- önemli teşvik imkânları sağladığını bilen Feridun Güney, hissedarı olduğu yabancı firmanın geçen yıl yüzde yirmilik daha hissesini satın alarak firmanın dörtte birine ortak olmuştu.

Feridun Güney, sık sık İngiltere'ye seyahatlerde bulunurdu. Bu seyahatler esnasında tanıştığı ve hâlen de görüştüğü, ellili yaşların sonundaki sanat tarihi profesörü David Clark'tan, hazırlayacağı tez konusunda kızı Aslı'ya yardımcı olmasını rica etmişti.

Prof. Clark, İngiltere'nin saygın üniversitelerinden birinde öğretim görevlisi olarak çalışmıştı. Mısır piramitleri konusunda araştırmalar yapmak için uzun yıllar bu ülkede kalmış, son üç yıldan beri de Türkiye'deki eski medeniyetler; Hitit, Urartu ve Med Uygarlıkları hakkında araştırmalar yapmaktaydı. Türkçeye son derece hâkim olan Prof. David Clark, sanat tarihi ve arkeolojik bulgular konusunda uluslararası haklı bir üne sahipti.

Erzincan'ın Üzümlü ilçesine bağlı Altıntepe mevkiinde, Urartu dönemine ait yerleşim yerlerindeki araştırmalar yaz aylarında oldukça faal geçer, kışın ise kazılara ara verilirdi. Ara verilen dönemlerde,

yoğun geçen arkeolojik kazı çalışmaları esnasında bulunan tarihi eserler, ilgili müzelere teslim edilmeden önce tasnif, kodlama, arşivleme ve kayıt altına alma, bilgisayara aktarılma işlemlerine zaman ayrılırdı. Kazı çalışmalarının yapıldığı alanların çizim ve krokilerinin dikkatli bir şekilde çıkartılıp dosyalanması, daha önceki krokilerin incelenip elden geçirilmesi de bir hayli zaman alırdı. Söz konusu krokilere çok önem veren Prof. Clark, yardımcılarına, "Çocuklar, bilgisayara kaydediyorsunuz ama her ihtimale karşı birer çıktılarını alıp mutlaka dosyalayın. Neticede elektronik cihaz, bir zarar gelirse elimizde birer kopyaları bulunsun," şeklinde tembihte bulunurdu.

Prof. David Clark, Mayıs ayı başından itibaren Ekim sonuna kadar Erzincan'daki arkeolojik kazı bölgesinde kurduğu özel çadırda kalır, şehir merkezine pek uğramazdı. Kışın ise genellikle Erzincan şehir merkezinde kiralamış olduğu iki oda, bir salon evde kalırdı. Ancak, her ay sonu üç dört günlüğüne İstanbul'a gelip bazı önemli işlerini hallettikten sonra tekrar Erzincan'a dönen Prof. David Clark, bazen bu seyahatlerini birkaç gün daha uzatır, yurtdışına gidip gelirdi.

Daha önce görev yapmış olduğu Mısır'dan yeni bir teklif alan profesör, ülkemizdeki araştırmalarının son senesindeydi. Gelecek sene ilkbahar aylarından itibaren, dünyanın yedi harikasından biri olarak kabul edilen Keops Piramidi'nde araştırma ve incelemelerde bulunmak üzere Kahire Üniversitesi bünyesinde göreve başlayacaktı.

* * *

Annesini zar zor ikna eden Aslı, arkadaşı Hakan'la Kadıköy'de bir kafede buluşup, babası vasıtasıyla randevulaştığı Prof. Clark'la, İstanbul Sultanahmet'teki ofisinde görüşmeye gidecekti.

İki yıl önce sıfır kilometrede aldığı siyah BMW'si eskidiği(!) için, babası, Aslı'ya geçen ay son model, tek kapılı, beyaz, gıcır gıcır bir Mercedes otomobil almıştı. Sabah sekizde kalktı. Aceleyle duşunu alıp hazırlandı. Annesinin, "Kızım nereye gidiyorsun, daha kah-

valtını yapmadın," sözlerine pek aldırış etmedi. Suadiye'deki Adalar manzaralı evlerinden çıkıp Kadıköy'e ulaşması; arabasını park edip köşedeki kafeye varması yarım saatini almıştı. Hakan ise ortalarda görünmüyordu. Kendine bir sütlü kahve söyledi. Hakiki yılan derisi minik çantasından cep telefonunu çıkardı:

"Alo, neredesin Hakan? Ben geleli on beş dakika oldu."

"Geliyorum Aslı. On dakikaya oradayım."

"Hadi çabuk ol."

"Ne yapalım kızım, bizim, seninki gibi bir babamız yok ki son model araba çeksin altımıza."

"Uzatma hadi, uzatma. Bekliyorum."

"Tamam, tamam, kızma."

* * *

Ailesi Konya'da oturan Hakan İslamoğlu, iki kardeşin küçüğüydü. Zayıf bir beden yapısına sahip olan Hakan'ın, abisiyle arasında beş yaş fark vardı. Öğrencilik yıllarında maddi sıkıntılar yaşamış; ilk, orta ve liseyi zorlukla okumuştu. İstanbul Marmara Üniversite'sini kazandığında annesi ve babası hem sevinmiş, hem de kara kara düşünmüşlerdi, "Şimdi biz bu çocuğu nasıl okutacağız? Üstelik gurbet ellerde…" diye.

Annesiyle babası, mütedeyyin Anadolu insanı olmalarına rağmen Hakan'ın o taraklarda bezi olduğu pek söylenemezdi. Uzun yıllardan beri geçimlerini buğdaycılık yaparak sağlayan ailenin büyük oğlu, üç yıl önce bir tekstil firmasında asgari ücretle işe başlamıştı.

Lisedeki not ortalamasının yüksekliği, Hakan'ın burs kazanmasını sağlamıştı. Üç erkek arkadaşıyla birlikte, izbe bir apartmanın yetmiş metrekarelik giriş katında dört yıl kalmışlardı. Üniversite son sınıfa başlarken, abisinin, çalıştığı işyerinden ayarlamış olduğu aylık iki yüz liralık gayri resmi burs ilaç gibi gelmişti Hakan'a.

* * *

"Kahveni bitir de kalkalım, randevuyu kaçırmayalım," dedi Aslı.

"Telaşlanma kızım, daha bir saatten fazla zamanımız var, kaçırmayız," diye cevapladı Hakan.

Kadıköy'den Eminönü'ne vapurla geçmek için iskeleye yöneldiler. Aslı toplu taşıma araçlarına yabancı sayılırdı! Hakan cüzdanından akbilini çıkarıp turnikeye doğru tuttu ve başıyla Aslı'ya geçmesini işaret etti. Bir kez daha akbilini turnikede okutup bu sefer kendisi geçti bekleme salonuna. Beş dakikalık bekleme sonucunda Eminönü vapuru düdüğünü çalarak iskeleye yanaştı. Vapur daha tam yanaşmadan, görevlilerin uyarılarına aldırmayan yolcular teker teker iskeleye atlamaya başladılar. O esnada bir yolcunun ayağı kaydı. Vapurla iskele arasına düşüp sıkışmaktan son anda, hemen arkasındaki gencin güçlü kolları sayesinde kurtuldu. Vapura binmek için iskeledeki camlı kapılar ardında bekleyen Eminönü yolcuları ise korku dolu gözlerle olan biteni seyrediyorlardı. Böyle manzaralara aşina olmayan Aslı'nın beti benzi atmıştı ama çabuk toparlandı. İskelenin kapıları açıldığında, yolcular birden vapura doğru hücum ettiler. Hakan, Aslı'nın elinden tutup gemiye binmesine yardımcı olduğu sırada tuhaf bir duygu sarmalı eşliğinde avucunun yandığını hissetti! İlk defa tutuyordu Aslı'nın elini. Gerçi uzun zamandan beri genç kıza karşı farklı duygular besliyordu ama "Benim gibi beş parasız biri kim, Aslı'ya âşık olmak kim?" diye de düşünmüyor değildi. Yakışıklı çocuktu Hakan. Yakışıklı olmasına yakışıklıydı ama kendi tabiriyle çulsuzun teki sayılırdı.

Eylül ayının başındaki bu hararetli sıcak havadaki nemle birleşince üzerlerindeki incecik giysiler bile yapış yapış oluyordu. 'Birazcık serinleriz,' düşüncesiyle vapurun dış kısmına oturup Boğaz'ın püfür püfür esen rüzgârını hissetmek istediler. Beş dakika sonra vapur düdüğünü çalarak hareket ettiğinde az önceki terleri birden soğumuş, ferahlamışlardı. Kafeden kalkarken yanlarına aldıkları yarım simitten koparıp koparıp martılara atmaya başladılar. Vapur yirmi dakika sonra Eminönü iskelesine yanaşmıştı. Profesörle buluşmaya

daha bir saat vardı. Hakan, "Gördün mü bak yirmi dakikada geçtik karşıya. Daha bir sürü zamanımız var Aslı," dedi.

"Haklısın Hakan... Ne yapalım?"

"Çini müzesini gezmek ister misin?"

"İstanbul'da bir çini müzesi olduğunu bilmiyordum?"

"Gel benimle," diyerek, Aslı'yla yan yana yürümeye başladılar. Yaklaşık elli adımdan sonra, Üsküdar'a kalkan iskeleyi geride bırakıp, sağlı sollu dükkânların dolu olduğu yeraltı geçidinin merdivenlerini inmeye başladılar. Kalabalık insan topluluğunu güçlükle yara yara geçidin öteki ucundaki basamakları koşar adım tırmanıp sağa döndüler. Aslı, "Nereye gidiyoruz Hakan?" diye sordu. İki dakikalık yürüyüşün ardından Uzun Çarşı'nın sahile inen yokuşuna vardıklarında, "Geldik işte," dedi Hakan.

"Aa! Rüstem Paşa Camii'ne geldik," dedi Aslı.

"Evet, ta kendisi."

"Bu çini müzesi hakkındaki bilgilerim yabana atılacak gibi değildir ha!"

"Anlatın da dinleyelim, Aslı Hanım," diye takıldı arkadaşına, Hakan.

"Dinle o zaman… Bu camiyi Kanuni Sultan Süleyman'ın damadı Sadrazam Rüstem Ali Paşa, 1561 yılında Mimar Sinan'a yaptırmıştır. Ancak, içerisindeki İznik çinileri, mimarisini o dönemin ve Sinan'ın sadeliğinden biraz uzaklaştırmıştır."

"Hımm! İyi gidiyorsunuz Aslı Hanım."

"Dur, kesme de bitireyim… Kitabesi olmayan bu caminin, cadde üzerindeki revaklı avlusu yüksek sayılır ve camiyi üç yönde çevreler. Avluda yer alan, şu görmüş olduğun şadırvan ise sekizgendir, Hakan."

"Benim bildiğim, cami, 1660 yılındaki yangında önemli derecede hasara uğramış galiba."

"Doğru… Hatta o yangından yaklaşık yüz yıl sonra,1766 yılında yaşanan büyük depremde ise minaresi ve kubbesi de yıkılmıştır."

"Yazık!"

"Ama onarımdan sonra Sinan'ın dokusundan uzaklaşmıştır," dedi Aslı.

"İçerisi adeta bir çini müzesini andıran bu tarihi mekân, dillere destan İznik çinileriyle süslenmiştir," diyen Hakan, arkadaşını tebrik etti:

"Bravo Aslı."

"Hakan, bunları sana anlattım ama bir itirafta bulunmak istiyorum."

"Ne gibi?"

"Biliyor musun, bu harika eseri daha önce hiç gelip görme fırsatım olmamıştı!"

"Deme! Öyleyse, hadi gel girelim içeriye."

"Hadi."

Caminin dış avlusu, altında çeşitli dükkânların yer aldığı bir üst kattaydı. Avluyu geçip ana kapıdan girmeden önce Aslı, görevlinin uzattığı eşarbı alıp saçlarının ön kısmı dışarıda kalacak şekilde başını örttü. Camiden içeri adımını atar atmaz gördüğü muhteşem çiniler karşısında ağzı açık kalan Aslı, "Vay be, bir de Tarih okumuşuz," diye mırıldandı. Cami içerisindeki manevi atmosferden de etkilenmişti. Gözlerini kırpmadan etrafına bakındı. Duvarlara yaklaşıp, ünü dünyayı aşmış İznik çinilerini yakından inceledi. Hakan ise Aslı'nın arkasından yavaşça ilerliyor, bir yandan muhteşem mimariyi, diğer yandan da arkadaşının eser karşısındaki hayranlığını seyrediyordu.

İki arkadaşın, kırmızı halılar üzerindeki manevi yolculuğu nihayete erdiğinde vakit de bir hayli ilerlemişti. "Oo," dedi Hakan. "Çıkmamız gerek, Aslı. Randevuya yirmi dakika kalmış."

"Tamam çıkalım, yoksa şu harika çiniler karşısında aklım çıkacak."

Tramvay durağına kadar yürümek istemediler. Rüstem Paşa Camii'nden çıkıp Unkapanı istikametinden gelen bir taksiye atladılar. Şoföre, "Sultanahmet'e lütfen…" dedi Hakan.

İki arkadaş, taksiye biner binmez konuşmaya daldıklarından, şoför, Sirkeci'deki kavşaktan Cağaloğlu yokuşuna vurmuştu bile. Taksi, İstanbul Valiliği'ni geçip Babıâli Yokuşu'nun sonundaki Cezeri Kasım Paşa Camii'nin önünden sola kıvrıldı. Birkaç yüz metre sonra, Bizans döneminden kalma, İstanbul'un en büyük kapalı sarnıcı olan Yerebatan Sarnıcı'nın giriş kapısının önündeki trafik ışıklarında durduklarında, Hakan, "Hazır kırmızı yanarken biz böyle inelim şoför bey," dedi. Taksimetrede yazan ücreti ödemek için elini cüzdanına attığında, Aslı çoktan uzatmıştı parayı taksiciye. Hakan, Aslı'nın bu hareketine bozulmuştu.

"Ne var bunda Hakan? Sabahtan beri paralar hep senden çıkıyor. Bırak, biraz da ben ödeyeyim," diyerek durumu idare etmeye çalıştı Aslı.

Beş altı dakikalık yürüyüşten sonra profesörün ofisinin kapısına geldiklerinde, randevu saatine iki üç dakika kalmıştı. Zile basıp beklediler… Kapı açıldığında, hâl ve tavırlarından yabancı uyruklu olduğu anlaşılan boylu poslu, sarışın, mavi gözlü, yirmili yaşlarda güzel bir kız dikildi karşılarına:

"Buyurun."

"Profesör David Clark'la görüşecektik. Kendisiyle randevumuz vardı."

"Ha, evet. Aslı Hanım'sınız, değil mi?" dedi, kırık dökük Türkçesiyle.

"Evet."

"Yanınızdaki bey?"

"Arkadaşım, Hakan."

"Ama profesör sadece sizin geleceğinizden bahsetmişti."

"Yalnız gelmek istemedim."

"Peki. Siz şöyle geçin, ben kendisine haber vereyim," diyerek bekleme odasına aldı gençleri, sekreter.

Bekleme odasının duvarları, on yedinci ve on sekizinci yüzyıllara ait göz alıcı yağlıboya tablolarıyla süslüydü. Ceviz ağacından yapılmış, harika işlemeleri olan orta sehpa, on sekizinci yüzyıl Osmanlı zarafetini yansıtıyordu. On altıncı yüzyılda, Enderunlu ustaların maharetli ellerinden çıkmış sedef kakmalı, maun ağacından yapılma köşelerdeki iki adet muhteşem küçük sehpa görülmeye değerdi. Yerdeki rengârenk kökboyama halı ise İran işi bir şaheserdi. Yine, duvarlara çaprazlama monte edilmiş on adet İznik çinisinin seyrine doyum olmuyordu. Tavandan sarkan, dört kıvrımlı ince koldan müteşekkil çeşmibülbül avize, gün ortasında tarihi aydınlatıyor gibiydi sanki. Aslı ile Hakan, bekleme odasında değil de mini bir müzedeymiş gibi hissettiler kendilerini.

Az sonra kendi odasında, üzerinde tişört ve kot pantolon giyen, bir seksen boylarında, geniş omuzlu bir bey karşıladı onları. Saçlarını günaşırı usturaya vurduğu anlaşılan profesör, altmışına merdiven dayamış olmasına rağmen daha genç gösteriyordu.

Profesörün odası, bekleme odasına nispeten daha sade döşenmişti. Ancak, gül ağacından yapılmış köşeleri oymalı, üzeri fildişi işlemeli, on sekizinci yüzyıl Osmanlı döneminin ince ustalığının eseri masa, tarif edilemez güzellikteydi.

"Merhaba, ben David. Profesör David Clark. Hoş geldiniz gençler."

"Merhaba, hoş bulduk. Ben Aslı, bu da arkadaşım Hakan… Hakan İslamoğlu. Üniversitede aynı bölümdeydik. Nasılsınız profesör?"

"Teşekkürler Aslı. Geçin, oturun şöyle. Kahve, çay; ne alırsınız?"

"Çay, lütfen," dedi Aslı.

"Sen, delikanlı?"

"Ben de çay alayım. Demli olursa iyi olur," dedi Hakan. "Bu arada, Türkçeniz ne kadar da iyi."

"Öyle," diye cevap verdi profesör. "Hem işim gereği, hem de uzun zamandan beri ülkenizde olmamdan dolayı…"

Profesörün sekreteri, az sonra elinde eski bir tepsiyle içeri girdi. Bizimkiler, on dokuzuncu yüzyıl sonlarına ait Van işi, manzara bezemeli zarif gümüş tepside gelen çaylarını alıp şekerlerini karıştırdılar. Yirminci yüzyılın ilk çeyreğine ait Macar el yapımı değerli üç porselen fincandan birini profesörün masasına bıraktı, sekreter kız.

Neskafesinden bir yudum alan Prof. Clark, "Baban, Urartu dönemlerine ait tez çalışması yapmak istediğinden bahsetti, Aslı."

"Evet, efendim. Yardımcı olursanız çok memnun olurum."

"Demek, uzun bir süre ailenden ayrı kalmayı göze alıyorsun öyle mi?"

"Hiç önemli değil Sayın Profesör."

"Doğu'da hayat zordur ama. Hem, sürekli toz toprak içerisinde kazı çalışması yaparız."

"Okuldan sonra sahada pratik yapmayı çok istiyorum."

"Teoriyle pratik farklıdır Aslıcığım."

"Üstesinden gelirim."

"Aslına bakarsan, ben de kendime bir asistan arıyordum."

"Asistanınız yok mu?"

"Vardı ama geçen ay işten ayrıldı."

"Anlıyorum."

"Eğer kabul edersen, sana, asistanım olmanı teklif etmek istiyorum."

"Seve seve kabul ederim."

"O hâlde anlaştık Aslı."

"Çok teşekkür ederim," dedi Aslı sevinçle. "Şey… Profesör, arkadaşım Hakan'a da bir iş ayarlayabilir misiniz acaba?"

"Maalesef, Aslıcığım. Şimdilik sadece bir kişiye iş verebilirim. Belki ileride…"

"Ya! "Bu durumda, annemden güç bela kopardığım izin de tehlikeye düşecek şimdi."

"Ne izni?" diye sordu Profesör.

"Annem uzun süre tek başıma İstanbul'dan ayrı kalmama müsaade etmiyor."

"Merak etme, ben babanla konuşur senin adına annenden gerekli izini almasını söylerim."

"Sahi mi?"

"Elbette."

"Tekrar çok teşekkür ederim, Profesör."

"Rica ederim, kızım."

Hakan, Aslı'ya dönerek, "Ne zaman kalkıyoruz?" diye sordu.

"Sıkıldığını anlıyorum Hakancığım, ama bir iki sorum daha olacak profesöre."

"Seni dinliyorum Aslı," dedi Prof. Clark.

"Eğer annemden izni kopartabilirsek, ne zaman yola çıkarım?"

"Bugün günlerden Pazartesi. Ben yarın sabah Erzincan'a uçuyorum. Bu akşam Feridun Bey'le yemekte buluşacağız. Eğer anneni ikna edebilirse önümüzdeki hafta başı gelirsin."

"Tamam, anlaştık Hocam."

"Oo, saat de on iki oldu neredeyse. Size öğlen yemeği ısmarlardım ama seyahat öncesi, bugün akşama kadar halletmem gereken bazı önemli işlerim var, çocuklar."

BUZ YÜREKLER

GENÇOSMAN DENİZCİ

Yüzü dolaba dönüktü. Kapının eşiğinde bir gölgenin varlığını hissedince korkuya kapıldı. Hemen kaçıp gitmesi gerekirken yavaş ve sessiz adımlarla odaya doğru yaklaşmaya başladı. Kapıya birkaç adım kala, "Kim var orada?" diye seslendi...

Mesleğine âşık ve cesur polis şefi Başkomiser Fatih'le birlikte gizemli cinayetleri çözmekle uğraşırken, aynı zamanda Türkiye'nin muhteşem tarihi mekânlarını da tanıyacaksınız.

Sade ve akıcı bir dille kaleme alınan bu roman, İstanbul'dan başlayarak Erzincan'a kadar uzanan, macera ve heyecan dolu "Bir Anadolu Polisiyesi"dir.

www.hayatyayinlari.com

9 786051 510880

₺30

twitter.com/hayatyayinlari
facebook.com/hayatyayinlari
Instagram.com/hayatyayinlari